

Recensie: We're pretty fuckin' far from okay***

Bourla Antwerpen
zondag 21 mei 2017

foto © Leif Firnhaber

Recensie:

Angst, dat is het centrale thema van 'We're pretty fuckin' far from okay'. Het is tevens het derde en laatste deel uit het drieluik rond het extatische lichaam dat Voetvolk en Lisbeth Gruwez op de planken brachten. In 2012 ontstond 'It's going to get worse and worse and worse, my friend', twee jaar later zag 'AH/HA' het levenslicht en sinds vorig jaar is het drieluik dus compleet. De derde dansvoorstelling zoomt in op angst en de fysiologische impact die het op het lichaam heeft. Lisbeth Gruwez en Nicolas Vladyslav zitten allebei op een stoel, van daaruit start de beweging eerder traag. Lisbeth zien we beide armen voor haar hoofd houden, Nicolas de handen aan het hoofd. Beiden kopiëren elkaars bewegingen ook een beetje later, of doen hetzelfde quasi simultaan zoals met de rechterhand hun shirt linksboven vastnemen.

Uitingen van angst zijn ook het friemelen aan de kledij of krabben en de ademhaling die sneller en duidelijker te horen is. Dat is meteen ook het belangrijkste element dat Maarten Van Cauwenberghe in zijn compositie stak. De ademhaling versnelt en wordt na verloop van tijd luider tot die 360 graden aanwezig is door het surroundgeluid in de zaal wat een bijkomende beklemmend effect oplevert. Soms neigt de voorstelling ook naar de bewegingen van psychiatrische patiënten, zoals eerder te zien was in het fenomenale 'vsprs', nog steeds met stip een van de sterkste voorstellingen die we Les Ballets C de la B / Alain Platel en Fabrizio Cassol zagen uitvoeren. Onder andere wanneer Nicolas met beide voeten op de stoel staat maar zich heel klein houdt en gehurkt blijft, dan weer de micro die boven hem bengelt, probeert te bereiken maar daar erg angstig om is, doet ie ons aan Platel en Les Ballets C de la B denken. Harry Cole en Caroline Mathieu tekenden voor het lichtontwerp van 'We're pretty fuckin' far from okay' en kiezen ervoor om de twee performers het eerste half uur vanboven te belichten wat hen nietig maakt. Na dat half uur verdwijnen de stoelen op een slimme manier zonder dat er stagehands aan te pas komen en zien we de dansers in tegenlicht. Stilstaand tonen ze een blik van ontreddering. Het is tevens een gelegenheid voor hen om even op adem te komen na een intensieve choreografie. Zat er in het eerste half uur nog behoorlijk wat menselijk gedrag, dan maakt die stilaan plaats voor het dierlijke, voor het instinct dat naar boven komt in het tweede stuk. De twee zoeken elkaar op, we zien hen het hoofd op elkaars schouder leggen en de voeten ver naar achter plaatsen alsof ze de confrontatie aangaan en strijden wie de sterkste van de troep is. Ook rug tegen rug staan ze, dan weer schouder tegen schouder terwijl ze door de knieën gaan en toch in evenwicht blijven. Ook nu wordt het ritme van de score opgedreven, dit keer niet via ademhaling en gehijg, maar eerder via een oerritme dat ook wat industrieel aanvoelt. Maar steeds is er wanneer het erg hevig wordt dat vleugje loutering in de piano- of de synthpartij die traag enkele lange akkoorden na elkaar laat horen. Een zekere plechtstatigheid voel je dan terwijl de hoofden van beide performers wild shaken en ze uiteindelijk met twee tegen de muur rechtstaand eindigen. 'We're pretty fuckin' far from okay' is dus een erg intensieve voorstelling die veel vergt van de performers. Maar de voorstelling voelt helaas ook te veel aan als een die in twee delen valt van telkens een half uur met dan nog eens een vergelijkbare opbouw ook. AH/HA vonden we dus rijker qua taal en een stuk gevarieerder. < Bert Hertogs >